

Alliberat d'una vergonya

Han passat dos dies, i és que tampoc no era "plan" d'enviar relats si en realitat jo feia "campana". Com tot treballador tinc les meves despeses, i en aquest cas he hagut de canviar frens del cotxe (275,16 Eur), els 4 pneumàtics i alinejar les rodes davanteres (224,96 Eur) i aquest divendres 14 he pogut venir a l'Escala amb més seguretat.

Bé, quan es fa acció directa (com la plantada i gestions que faig sense intermediaris), cada dia pot ser una aventura, i de cada dia sorgeixen un munt d'annècdotes a explicar, sobretot quan els demés no s'esperen gaire el què fas.

Portava 2 dies sense venir, i em trobo amb el Punt Òmnia tancat. Paradoxalment l'alcalde respon a les meves preguntes en directe per la tele que el futur del Punt Òmnia està garantit, i què el què hauria de fer és menys manifestacions i apuntar-me a la borsa de treball.

Bé, en honor al títol d'aquest missatge, haig de parlar del cas del senyor A.T.

Sr. informàtic, tu que també em llegeixes, t'haig de dir que ets la segona persona en la meva vida que m'ha fet passar vergonya (vergonya que no em correspon) davant l'altra gent.

La primera va ser el meu "amo" de la mili que vaig fer a la Creu Roja, que apart de vexar-nos en privat i en públic, quan alguna persona no portava el "volant" del metge pel transport d'ambulancia utilitzat, ens feia anar a casa seva a cobrar-li la factura d'unes 15.000 Pts de l'època.

A mi em va tocar un dia anar-li a cobrar la papereta a una àvia de 75 anys amb problemes de memòria i mobilitat, que pobreta em va entregar els diners que se li deia que devia per poca cura burocràtica.

Doncs la segona vegada han estat aquestes dues setmanes que he hagut de tractar-te públicament com un company, i defensar-te de les crítiques d'usuaris i usuàries que diuen que ets un esquiol. Dir sempre que tu no hi tens res a veure, que ets un manat, i que és el consistori el què t'ha fet obrir el Punt Òmnia per a simular que no hi havia cap problema.

Cada vegada que aquests dies pronunciava el teu nom davant els demés companys de feina, les seves cares canviaven, i els nens, amb una intuïció superdotada, no paraven d'assenyalar-te. Però malgrat que sempre arrencaves els cartells esperant que jo no hi fós, avui t'he esperat amb una càmera, i t'he fotografiat i filmat en la teva cànvida rutina. Davant la meva pregunta "Perquè arrenques els meus cartells?" has reaccionat amb el teu aire d'insensibilitat i supremacia habitual, apelant a la igualtat amb "tant tens dret tu de penjar-los com jo d'arrencar-los".

Ex-company, t'haig de dir que la meva vida està plena de gent que em valora i a qui jo valoro, tan plena d'amics i amigues que el consistori està vivint el seu pitjor maldecap amb el meu acomiadament.

Si un dia per desgràcia tens un acomiadament disciplinari (per exemple, per no fer la teva feina), no sé qui t'ajudarà. Amb mi ja no comptis.

Avui m'ha emocionat haver vist com un altre treballador s'ha assegut a terra amb mi en la meva plantada. Visca la dignitat, visca l'ètica!

vibracions@actiu.net